

† Sipes Domokos. Karácsony este temették messze Erdélyben, Dicsőszentmártonban. Még előbb pár héttel hosszabb levelet írt, melyben sejtette, hogy búcsúzik. Nem használt neki a budakeszi szanatóriumban eltöltött nyári két hónap, az ősz ágyba döntötte. „... ilyen körülmények között semmit sem tudtam dolgozni — írja —, még annyi erőm sem volt, hogy néhány régi novellámat átkorrigáljam egy készülő kötet számára. Itt állnak megkezdett dolgaim s én sírva nézem őket s azt a sok bajt, amit nincs erőm elhárítani kis családom feje felől.»

Sipes Domokost 35 éves korában ragadta el a halál. A háború előtt szolgabíró volt Dicsőszentmártonban, azóta írásából élt. Egy novellás kötete (*Istenem, hol vagy?*) egy regényvázlata (*Vajudó idők*), mellyel a kolozsvári Ellenzék pályázatán díjat nyert s erdélyi és itthoni lapokban szétszórt elbeszélései teszik irodalmi működését. Erdély legtehetségesebb elbeszélői közé tartozott, de tehetsége s munkarejeje kifejlesztését állandó betegeskedése megakadályozta. A *Napkeletben* újabb elbeszélő irodalmunknak egyik legszebb terméke: *Elzásztól Erdélyig* c. elbeszélése 1927 februárjában jelent meg s azt hiszem, olvasóink legszebben áldoznak az elhunyt író emlékének, ha ezt a kis remeket újból elolvassák. Az elbeszélés az író humorát, érzése mélységét és gyöngédségét, bájos és gazdag szellemét, emellett stílusának édes hangját oly közvetlen művészettel érzékelteti, hogy kétszeresen érezzük a veszteség súlyát, mely irodalmunkat s folyóiratunkat, melynek munkatársa volt, kora elhúnytával érte. nn.

Művészeti szemle.

Téli kiállítás a Műcsarnokban.

A Műcsarnok téli kiállításának a *szolnoki művészek* jubiláris gyűjteménye és *László Fülöp* nemrégiben idehaza alkotott művei a legvonzóbb, legérdekesebb értékei.

A szolnoki művésztelep most ünnepli

munkásságának negyedszázados évfordulóját.

Körülbelül 75 éve már annak, hogy *Pettenkofen* és társai megnyitották a magyar képzőművészet számára a mozgalmas tiszaparti város gazdag témabányáját.

Ez a néhány osztrák festő inkább csak néprajzi érdekességet látott a nagy alföldi város alakjaiban. *Pettenkofent* és társait inkább csak a külsőségek ragadták meg, a szinesruhájú, nekik szinte exotikus jellegű típusok bírták reá ezeket az idegen művészeket arra, hogy festőállványaikat ott állítsák föl. A tarka vásári képeket festették nagy kedvvel és feltűnést keltő képecskéikkel csakhamar reáterelték a figyelmet erre az érdekes világra. Az utánuk következő művészek egyike-másika már úgy megszerette ezt a környezetet, hogy ittragadt nálunk. Pár évtized után állandó tanyát vertek ott a művészek és lelkes munkásságuk korszakalkotóvá vált a magyar művészetben. A «szolnokiak» neve gyűjtő fogalomná lett. Képzőművészetünk újjászületése valósággal egyéforrt Szolnok nével. Az itt dolgozó művészek a nagybányaiakkal együtt új, dicsőséges szemhatárt nyitottak festészetünkben.

A külsőségek ábrázolása után elkövetkezett a magyar témákba való csöndes, lelkes elmélyedés termékeny korszaka. A vásznakon megjelent a magyar táj igazi, gazdag lelke, a kosztümök mögött felcsillant a magyar nép nagyskálájú, színes lelkisége, a szolnoki műalkotások dús asztagot jelentettek csakhamar a vérbeli magyar művészet azóta világhírűvé vált, megbámult szérűjén.

Sok leküzdhetetlen körülmény, sajnos, megakadályozta azt, hogy e nagyszerű termést a maga pompás teljességében mutathassa be a Műcsarnok, de a szerencsésen összegyűjtött anyag így is elég arra, hogy méltó képet kaphassunk a derék szolnokiak szinte megbecsülhetetlen működéséről.

Pettenkofen Ágost megtermékenyítő munkásságát igen szép kis sorozat mutatja be. Ez apró képek között több